

Noah Knudsens tale "At søge og skabe fællesskab"

Taler

Noah Knudsen
aktivist og debattør

Dato

19. april 2024

Sted

UCL, Odense

Omstændigheder

Talen er holdt til en temadag for frivilligt og socialt arbejde på UCL, Odense.

Man siger, at der er tre motivationer bag frivillighed – færdigheder, formål og fællesskab. For det første ønsker man gennem sit frivillige arbejde at udvikle kompetencer og tilegne sig ny viden. For det andet ønsker man at føle, at man gør en forskel. Og for det tredje ønsker man at gøre alt det sammen med ligesindede mennesker.

Det er motivationerne bag frivilligt arbejde, ja, men det er jo egentlig også motivationen bag mennesker generelt. Når vi går gennem livet, søger vi at udvikle os selv og vores færdigheder. Vi søger at gøre en forskel for andre, stor som lille. Og vi søger at gøre alt dette med ligesindede mennesker.

Vi søger et *fællesskab*. Vi søger et sted, hvor vi kan stoppe op, tage det hele til os og sige 'her er vi'.

Jeg tror helt og aldeles på, at fællesskab er essentielt for menneskelig trivsel. Vi søger det, som vi søger livsnødvendige kilder, vand, mad, søvn. Hvis ikke mere – hvor mange har ikke prøvet at være oppe et par timer længere, end man nok burde, fordi man hellere ville være sammen med sine venner?

Fællesskab er *roden*. At kunne være autentisk sig selv blandt andre mennesker og opleve at kunne se sig selv i dem, og de kan se sig selv i dig, er roden. Og det er det, vi alle til en vis grad søger.

Men hvad så, hvis man søger, men intet finder? Hvad hvis der ikke er noget sted, hvor man kan stoppe op, tage det til sig og sige 'Her er vi. Her er jeg'?

Jeg er en transkønnet mand. Det betyder, at da jeg blev født, så lægen på mig og sagde til mine forældre: ”Tillykke, I har fået en lille pige”. Og så voksede jeg op som pige og blev socialiseret som pige, og jeg troede på, at det jo måtte være rigtigt.

Men der var bare altid noget, der ikke helt passede, og det oplevede jeg især i selskab med andre piger. Jeg følte mig altid så akavet i pigefællesskaber, som om jeg blev holdt udenfor. Ikke af de andre piger nødvendigvis, men af selve min tilstedeværelse. Og det var altså ikke, fordi jeg ikke var ’god’ til at være pige. Tro det eller ej, så var jeg faktisk ret feminin. Jeg havde langt hår, jeg gik i kjoler og nederdele, jeg legede med dukker, jeg sad og fniste over søde drenge, alt sådan noget. Og når jeg så følte mig akavet over at være pige, tænkte jeg, at jeg bare ikke prøvede hårdt nok, og så prøvede jeg *endnu* hårdere. Så blev jeg *endnu* mere feminin.

Jeg gik rundt og var så misundelig på andre piger, der virkede til at have det så naturligt i deres femininitet. Ikke at de ikke kunne være usikre, for de fleste teenagere oplever usikkerhed, men de var aldrig usikre om det at være pige. Og det kunne jeg slet ikke finde ud af.

Jeg kan huske, at da jeg havde min første rigtige kæreste, en sød fyr på min efterskole, så hadede jeg hans ekskæreste, som også gik med os på skolen. Jeg troede dengang, at det var jalousi, og en del af det var nok også det, men det var ikke kun det. Det var den her misundelse, fordi hun hvilede i sin femininitet. Jeg har et klart minde af engang at have stået på en af efterskolegangene, nok sammen med min daværende kæreste, og hende ekskæresten kom gående forbi os, ikke andet, og jeg blev så *sur*. Jeg rystede på hovedet over hende og hviskede vredt til min kæreste: ”Prøv lige at se på den måde, hun går. Hun skal altid gøre så meget ekstra.” Og så alligevel kunne jeg ikke lade være med at holde øje med, *hvordan* hun gik forbi mig. For hun kunne finde ud af at vrikke med hofterne, når hun gik, og jeg ville så gerne lære det. Måske hvis jeg kunne vrikke med hofterne som hende, kunne jeg også hvile i min femininitet. I det at være pige.

Men det fungerede alligevel ikke. Jeg lærte at vrikke med hofterne, og jeg følte mig alligevel ikke som en pige.

Det kom til det punkt, at jeg ikke bare følte mig akavet. Jeg følte mig *falsk*. Jeg

følte mig, som om jeg ikke rigtigt var en person. Jeg var bare den her rolle, jeg spillede, og lige meget hvor hårdt jeg prøvede, kunne jeg ikke spille den autentisk. For det var ikke mig. Men jeg kunne ikke se mig selv i menneskene omkring mig – der var ikke nogen, der talte om trans mænd dengang, overhovedet – og fordi jeg ikke kunne se mig selv, tog det mig mange år at indse, hvem jeg *faktisk* var.

I stedet brugte jeg de første mange år af mit ungdomsliv på at søge efter fællesskab, men hvor jeg intet fandt. Jeg kiggede rundt på pigerne omkring mig, og jeg tog alt det til mig, jeg overhovedet kunne, og alligevel stod jeg tilbage med følelsen af ”Her er de. Men hvor er jeg?”

Op til min 20-års fødselsdag var jeg faktisk begyndt at lære lidt om transkønnethed. Jeg havde på en eller anden måde fundet vej til det på YouTube og så en masse videoer af trans personer, der transitionerede – uden at se mig selv i det nødvendigvis, fordi det var så fjernt for mig, at jeg slet ikke så det som en mulighed. Og så nogle måneder før min 20-års fødselsdag havde jeg en bekendt komme ud som transkønnet. Og der tror jeg, at noget klikkede for mig, ubevidst. Tanken om, at der faktisk var en anden vej. At det faktisk godt kunne passe, at jeg ikke rigtigt var en pige.

Det var ikke noget, jeg tænkte aktivt over, for efter 19 år, hvor man får bildt noget ind af sig selv og af andre, tænker man slet ikke i de baner. Men så, aftenen før min 20-års fødselsdag, stod jeg foran spejlet og så på mig selv, sådan virkelig så på mig selv. Jeg sov hjemme hos mine forældre og havde lånt min brors t-shirt, og da jeg så på mig selv i spejlet, tænkte jeg ”hold da op – jeg ligner en fyr”. Og det passede bare perfekt til mig, til mit ubevidste syn på mig selv. Det var bare helt rigtigt.

Nogle måneder efter den åbenbaring var jeg til en venindes fødselsdagsfest. Jeg var kommet ud til hende, og hun havde taget det så fint, så jeg kunne for første gang prøve at være til et socialt selskab som dreng og ikke som pige. Jeg var så den eneste dreng i hele selskabet, omringet af piger. Og pludselig gav det så god mening. Hvordan jeg havde været ’udenfor’ med min egen tilstedeværelse. Jeg var ikke en del af pigefællesskabet, for jeg var ikke en pige.

Det var på en måde rart at være udenfor og forstå hvorfor. Men det var også skræmmende. Det var svært at acceptere for mig selv. For pludselig stod jeg

meget alene. Jeg kendte en hel masse piger. Jeg kendte kun til meget få trans personer. Og ingen af dem boede op i Nordjylland, hvor jeg kommer fra.

Jeg havde søde folk omkring mig, det er slet ikke det, og mange af mine venner tog godt imod min transkønnethed og støttede mig i det, og det er jeg taknemlig for. Men jeg havde ikke nogen, der virkelig kunne *forstå* mig. Ikke nogen, der kunne se sig selv i mig, og jeg kunne se mig selv i dem.

Jeg var endelig mig selv. Men jeg var kun - mig.

Det var ikke nok at se mig selv i spejlet. Jeg havde brug for at kunne se ud i verden og se andre som mig.

Det fik jeg lov til sommer 2019, da der var Aalborg Pride. Min søde veninde der, hvis fødselsdagsfest jeg var til, tog mig med til Priden, og selvom jeg ikke mødte nogle trans mænd, så mødte jeg en hel masse andre queer mennesker, der på den ene eller anden måde kunne relatere til ikke helt at kunne passe ind i de fællesskaber, de var vokset op i. Jeg var omringet af folk, der så mig, hørte mig og forstod mig. Og jeg *græd*. Midt under et dragshow, hvor dragqueenen havde kastet en regnbuefarvet buket, som jeg greb, der tudbrølede jeg. Jeg følte mig *endelig* som en del af noget. Og nok for første gang nogensinde følte jeg mig som en person.

Den samme sommer flyttede jeg til Odense, fordi jeg havde brug for at starte på ny i en ny by som Noah. Men her fandt jeg heller ikke noget fællesskab. Der var ikke nogen Odense Pride dengang, hvilket kom meget bag på mig, og selvom jeg da blev venner med et par søde queer personer – og en hel masse søde ikke-queer personer også, selvfølgelig – så fandt jeg ikke det fællesskab, jeg søgte efter.

Og jeg havde sådan en trang til at genskabe følelsen af at være en del af et fællesskab som jeg oplevede der til Aalborg Pride. Så meget, at jeg på en eller anden måde fik sagt højt til sådan et ungdomspolitisk møde, at vi altså bør have en Pride i Odense. Og så nogle måneder efter ringede en god ven til mig og spurgte mig ”Hey, er du stadig frisk på den Pride der? For jeg vil også gerne have, at det skal ske.” Og det sagde jeg selvfølgelig ja til. Der blev arrangeret den første generalforsamling, hvor jeg sagde ja til at være en af forpersonerne, en lille bestyrelse på omtrent 9 unge, blev oprettet, og vi gik i gang med planlægningen af den første Odense Pride.

Det var under corona, det her, så alle vores møder foregik over zoom. Der er det lidt svært at få følelsen af et fællesskab. Det var faktisk sådan, at første gang, vi alle sammen mødte hinanden, var til selve Odense Pride 2021. Og ingen af os havde nogen anelse om, hvad vi skulle forvente.

Vi havde i hvert fald ikke forventet, at det ville være så fantastisk. Omkring 800 mennesker dukkede op, både fra Odense og udenbys, både queer og ikke-queer, venner, kærester, familier. Andre LGBT-organisationer, som den nytillflyttede jeg ikke havde kendt til før der.

Jeg var også en af værterne til Priden, og jeg stod op på scenen og så folk samle sig – jeg så det her fællesskab samle sig for øjnene af mig. Og jeg *græd. Igen.*

Jeg vil altid være så ufattelig stolt og så ufattelig taknemmelig for, hvad mine medmennesker i Odense Pride og jeg udrettede der. I søgen efter et fællesskab, skabte vi vores eget.

Efter det tog det bare fat. Odense Pride fik et meget tæt samarbejde med Lambda, en fantastisk LGBT+ organisation her på Fyn, der lidt er vores storesøskende nu. Odense Pride fik også stiftet Queer Café, hvor vi hver måned, den anden torsdag i måneden, får lov til at se unge queer mennesker møde hinanden i et trygt fællesskab. Og vi fik i samarbejde med Lambda og Foreningen for Støtte til Transkønnede Børn – endnu en stærk LGBT+ organisation – arbejdet med Odense kommune om at lave en LGBT+ politik og handleplan.

Jeg er faktisk ikke længere med i Odense Prides bestyrelse, men jeg kunne alligevel ikke helt holde mig fra frivilligt arbejde. For det første er jeg stadig politisk repræsentant for Odense Pride. For det andet er jeg siden hen blevet frivillig i Lambda, hvor dyrker jeg virkelig dyrker fællesskabet.

For det tredje skal jeg være vært igen til Pride i år, sammen med to skønne medværter, og jeg kan ikke simpelthen ikke vente. Jeg ser sådan frem til at stå på scenen, se udover alle, der er kommet og stå med den samme følelse, som jeg fik til første Odense Pride. Den samme følelse, som jeg fik til første pride i Aalborg. Og den samme følelse, jeg får, hver gang jeg befinder mig i det fællesskab, jeg

endelig har fundet.

Følelsen af: Her er vi. Her er jeg.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/noah-knuksens-tale-at-soge-og-skabe-faellesskab>